

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720200049
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8720200049.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa, v spore žalobcov: 1./ A. A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XXX, XXX XX D., 2./ E. E. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XXX, XXX XX D., žalobcovia 1./ a 2./ právne zastúpení F. G. A. E. E., H., so sídlom I. X, XXX XX D., IČO: XX XXX XXX, proti žalovaným: 1./ E. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXXX/X, XXX XX D., 2./ E. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXXX/X, XXX XX D., právne zastúpení A. L. I. J., advokátkou, so sídlom M. XX, XXX XX G., IČO: XX XXX XXX, o zrušenie vecného bremena, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 17C/1/2020-908 zo dňa 15. 11. 2024, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou domáhali voči žalovaným 1/ a 2/ zrušenia vecného bremena, viaznuceho na parcele registra KN-C, parcelné číslo XXXX/X, zapísanej na liste vlastníctva XXXX, k. ú. N., Okresný úrad, odbor katastrálny D., ktorému zodpovedá právo podľa vložkárskej zápisnice, spísanej vo N. dňa 26. 11. 1937, č. d. XXX, cit.: vkladá sa právo služobnosti prechodu peši a vozom cez parcelu CKN par. č. XXXX/X (mpč. 414/1) pre každodobých vlastníkov nehnuteľnosti CKN par. č. XXXX (mpč. 410) podľa zápisu v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, alternatívne určenia, že vecné bremeno viaznuce na pozemku parcele registra KN-C, parcelné číslo XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria, o výmere 129 m², ktoré je zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre k. ú. N., obec D., B. D., vedenom na Okresnom úrade D. katastrálny odbor, ktorému zodpovedá právo podľa vložkárskej zápisnice spísanej vo Veľkej dňa XX. XXXXXXXX XXXX č. d. XXX, cit.: vkladá sa právo služobnosti prechodu peši a vozom cez parcelu KN-C parc. č. XXXX/X (mpč. XXX/X) pre každodobých vlastníkov nehnuteľností KN-C parc. č. XXXX (mpč. XXX) podľa zápisu v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, zaniklo.

2. Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Rozhodnutie súd právne zdôvodnil ust. § 137 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a podľa ust. § 109, § 151p ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej len O.z.“).

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1. a 2. v konaní preukázali naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, keďže ich právne postavenie je neisté. Iba kladné rozhodnutie súdu vo veci je spôsobilé zabezpečiť výmaz vecného bremena z príslušného listu vlastníctva.

5. V konaní nebolo sporné, že predmetné vecné bremeno podľa pripojenej pozemno-knižnej vložky XXXX vzniklo dňa 01. 12. 1937, spočívajúc v práve služobnosti prechodu peši a vozom cez parcelu mpč. XXX/X pre každodobých vlastníkov nehnuteľností parcelné číslo XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX. Z listu vlastníctva č. XXXX, vedeného na Okresnom úrade D., odbor katastrálny, zároveň vyplynulo, že pôvodná parcela mpč. XXX je identická s parcelou registra KN-C parcelné číslo XXXX, o výmere 624 m² - zastavaná plocha a nádvorie, ktorá je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov žalovaných v 1. a 2..

6. V súvislosti s domáhaným sa určením, že vecné bremeno zaniklo ex lege v zmysle ust. § 151p ods. 2 O.z., dospel súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalobcovia 1/ a 2/ v konaní nepreukázali relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok zánik vecného bremena. Žiadna trvalá zmena, týkajúca sa pozemku, s ktorým je vecné bremeno spojené, dôsledkom ktorej by bolo, že žalovaní 1/ a 2/ nemôžu využívať zaťaženú vec, preukázaná nebola. Na danej dôkaznej situácii nič nezmenil ani list bývalého Mestského národného výboru v D. zo dňa 16. 07. 1980, podľa ktorého bolo komisiou bývalého Mestského národného výboru zistené, že A. J. má v súčasnej dobe prístup do svojho dvora zo zadnej strany budovy, z verejnej komunikácie. Z vyjadrení strán sporu, svedkov vypovedajúcich na pojednávaní, i tých, ktorí sa vyjadrili písomne formou čestného prehlásenia, taktiež z ohliadky na mieste samom, bolo preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ z ulice J. majú prístup k pozemku parc. č. XXXX, a to peši. Prístup konským povozom majú výrazne sťažený vzhľadom na umiestnenie hospodárskej budovy, výšku a šírku vrát hospodárskej budovy. Práve prístup cez pozemok parcela registra G. parc. č. XXXX/X, tzv. „uličku“ umožňuje žalovaným 1/ a 2/ realizáciu potrebných úkonov v súvislosti s vykonávanými poľnohospodárskymi a farmárskymi prácami, chovom a využívaním koní na poľnohospodárske a iné napr. kultúrne a spoločenské účely.

7. Z opätovnej ohliadky na mieste samom dospel súd k zisteniam, že prístup žalovaných 1/ a 2/ do tzv. „šopy“ je možný iba cez uličku. Z vnútra pozemkov vo vlastníctve žalovaných 1/ a 2/ nie je možný vstup voza so zapriahnutými koňmi. Súd odhadol výšku vstupnej brány od ulice J. na 2,2 m, žalobca 1/ ju meradlom určil na 2,4 m. Podľa názoru súdu cez bránu neprejde koň s naloženým vozom, avšak, aj keby bolo preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ majú neobmedzený prístup s vozom k parcele registra G. parc. č. XXXX z ulice J., neznamenalo by to existenciu kvalifikovaných trvalých zmien, pre ktoré by žalovaní 1/ a 2/ rade nemohli využívať zaťažený pozemok. Navyše, Okresný úrad D. v rozhodnutí zo dňa 23. 10. 2019 č. k. Xo 27/2019/LUS konštatoval, že nebol preukázaný zánik vecného bremena.

8. Eventuálnym žalobným návrhom sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali zrušenia vecného bremena v zmysle ust. § 151p ods. 3 O.z., a to z dôvodu zmeny pomerov, v dôsledku ktorých vznikol hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobcovia 1/ a 2/ sú osobami oprávnenými domáhať sa zrušenia vecného bremena, keďže ako vlastníci pozemku parcela registra G. parc. č. XXXX/X sú povinnými z vecného bremena. Žalobcovia 1/ a 2/ zmenu pomerov odôvodnili výstavbou nových komunikačných prepojení nehnuteľností, kedy žalovaným mal údajne vzniknúť priamy prístup k ich nehnuteľnostiam, a to zo severnej strany z ulice J., z južnej strany z ulice Na letisko a z východnej strany z ulice Teplická, taktiež, že po výstavbe v k. ú. N. v 70. rokoch 20. storočia sa vytvoril žalovaným 1/ a 2/ prístup k pozemku registra G. parc. č. XXXX z ulice J.. K prezentovaným skutočnostiam súd uviedol, že dané zmeny nastali pred zhruba 55 rokmi, žalobcovia 1/ a 2/ pritom počas celého polstoročia nežiadali zrušenie vecného bremena. Treba ale uviesť, že z výpovedí strán sporu, svedkov je zrejmé, že žalovaní 1/ a 2/ vecné bremeno využívajú v súčasnosti rovnakým spôsobom ako od roku 1937 na zabezpečenie poľnohospodárskych prác s využitím chovu koní.

9. Žalobcovia 1/ a 2/ museli mať pri nadobudnutí nehnuteľností vedomosť o vecnom bremene. Zároveň, zmena, na ktorú poukazovali, nemala žiaden vplyv na spôsob výkonu práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu. Žalovaní 1/ a 2/ využívajú právo z vecného bremena obdobne, ako ich právní predchodcovia od roku 1937, kedy vecné bremeno vzniklo. V konaní nebol poukázaný hrubý nepomer vecného bremena a výhodou žalovaných 1/ a 2/, z tohto dôvodu nemožno ani len skúmať príčinnú súvislosť, keď nie sú splnené predchádzajúce predpoklady pre zrušenie vecného bremena.

10. Navyše, z odborného stanoviska L. O. D. vyplynuli náklady na zväčšenie vstupného otvoru hospodárskej budovy tak, aby tam vošiel kôň s naloženým vozom, v sume 30 000,- eur, čo súd považoval za neprimerane vysoké. Ich vynaloženie od žalovaných 1/ a 2/ preto nemožno spravodlivo požadovať.

11. K námietke žalobcov 1/ a 2/ o premlčaní práva z vecného bremena mal súd výsluchom strán sporu, svedkov i z čestných prehlásení preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ právo z vecného bremena využívajú. Uvedené zistenie vyplynulo z výsluchov svedkov A. K., E. J., P. Q., E. J., čestných prehlásení D. R., E. E., E. S., E. S., A. K., T. K., A. U., F. G., A. B., A. R., A. J., T. P.. Rozporuplná výpoveď bola u svedkyne N. R., ktorá na pojednávaní potvrdila využívanie „uličky“ žalovanými 1. a 2., neskôr v čestnom prehlásení akoby chcela poprieť svedectvo prednesené pri výsluchu. Súd však považoval za vierohodné práve vyjadrenie na pojednávaní, keď svedkyňa bezprostredne vypovedala pred súdom, pričom podľa názoru súdu svedkyňa nejavila na pojednávaní známky problému s pamäťou. Súd preto čestné prehlásenie N. R. považoval za účelové. Naopak, za účelová považoval súd výsluch svedkov G. J., E. J., a to vzhľadom na ich príbuzenské, resp. priateľské vzťahy. Na strane žalovaných 1. a 2. užívanie vecného bremena potvrdil výsluch svedka A. K., ktorí od útleho detstva žije v k. ú. N., o problematike má vedomosť aj v súvislosti s vykonávaním znaleckej činnosti. Svedok A. H. poprel užívanie uličky, avšak hodnotiac dôkazy s prihliadnutím na veľké množstvo svedkov, ktorí potvrdili užívanie uličky sa súd, aj s poukazom na výsledky ohliadky na mieste samom priklonil k záveru, že právo z vecného bremena je doposiaľ využívané. Nad rámec toho, ak žalobcovia 1/ a 2/ mali za to, že právo je premlčané, mali sa domáhať žalobou o uloženia povinnosti zdržať sa výkonu premlčaného práva.

12. Na základe uvedených skutočností súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keď úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia 1/ a 2/, namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázali na skutočnosť, že v konaní boli predložené dve rozporuplné skupiny dôkazov. Dôkazy predložené žalobcami sú dôkazy získané z nezávislých zdrojov - snímky Google maps, ohliadka súdom na mieste samom, listina o riešení sporu E. D. z roku 1980, rozhodnutie o vyvlastnení, ako aj nové a staré katastrálne mapy, z ktorých jednoznačne vyplýva, že pôvodné vecné bremeno bolo zriadené ako širšie vecné bremeno zriadené ako právo prechodu nielen pre právnych predchodcov žalovaných, ale pre skupinu vlastníkov, de facto pre 4 rodiny, ako prístupová cesta k ďalším parcelám aj týchto iných vlastníkov. Svedčí o tom jednoznačne zápis v pôvodných PKN vložkách, v časti C. Tarchy.

Z historického zakreslenia parcel v mape a príslušných PKN vložiek je zrejmé, že v danom čase bolo územie využívané ako lúky v intraviláne spolu s domami a hospodárskymi dvormi, za pozemkami sa nachádzal les - lesný porast. Po roku 1978 došlo k signifikantným zmenám vo využívaní dotknutých pozemkov a územia. Väčšina hospodárstiev v priebehu rokov v dôsledku zmeny spôsobu života obyvateľov zanikla. Došlo k vytvoreniu rozsiahlej siete nových ulíc, vrátane ulice Šarišskej a Na letisko. Žalovaní teraz majú priamy prístup k svojim parcelám z dvoch strán. Táto skutočnosť je zrejماً ako z ohliadky, tak aj z katastrálnej mapy a z predložených fotografií.

Vecné bremeno, ktoré bolo zriadené v roku 1937 a týkalo sa ako nehnuteľnosti právnych predchodcov žalobcov, tak aj právnych predchodcov žalovaných, teda išlo o recipročné vecné bremeno (vid'. rovnaký dátum zriadenia, jedno číslo zápisu a jedno rozhodnutie v čísle denníka v PKN vložkách č. XXX F. XXX), bolo následne zrušené vo vzťahu ku všetkým parcelám, ku ktorým bolo zapísané, teda aj vo vzťahu k parcele žalobcov, a opätovne zapísané v roku 2019 na podnet žalovaných Okresným úradom v D., katastrálnym odborom v konaní o opravu chyby v katastrálnom operáte. Zápis bol vykonaný len vo vzťahu k parcele žalobcov, nie vo vzťahu k parcele žalovaných. Po vyvlastnení ostalo na parc. č. XXX/ X viaznuť vecné bremeno iba v prospech žalovaných ako vlastníkov parc. č. XXX.

Bolo nesporne preukázané, že predmetom pôvodného vecného bremena z roku 1937 bolo právo prechodu a prejazdu cez parcelu žalobcov a následne cez parcelu žalovaných ako súvislá komunikácia - cesta v dĺžke cca 200 m. Zároveň je nesporné, že toto vecné bremeno v súčasnosti takýmto spôsobom žalovaní nemôžu využívať. Sami žalovaní odôvodňujú potrebu vecného bremena, že ho využívajú na prehodenie dreva cez múr do dvora a vyloženie sena do „šopy“. Za týmto účelom však vecné bremeno zriadené nebolo a tomuto účelu pôvodne neslúžilo a ani slúžiť nemohlo, keďže samotní žalovaní v konaní preukázali, že hospodárska budova „šopy“ v čase zriadenia vecného bremena nestála a bola postavená až oveľa neskôr.

Pri rozhodovaní o zrušení vecného bremena mal súd prvej inštancie subjektívne i objektívne zhodnotiť dôvody vedúce k trvalej zmene pomerov, mal sa zaoberať dôvodnosťou a účelom vecného bremena, ako i skutočným dôvodom, pre ktorý bolo zriadené a či toto v súčasnosti slúži účelu, na ktorý bolo pôvodne zriadené, či a ako jeho prípadné zrušenie obmedzí, resp. zaťaží žalovaných a ďalej mal skúmať a odôvodniť hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Ako už bolo uvedené hospodárska budova šopy nielenže bola postavená neskôr než bolo zriadené vecné bremeno, ale z obhliadky na mieste samom, ako aj zo statického posúdenia vyplynulo, že hosp. budova pozostáva z prechodného dufartu, do ktorého je situovaný hlavný vstup - vráta z ulice J.. Že je táto budova priechodná aj do hospodárskeho dvora, je jasne vidno aj z fotografie predloženej žalovanými, na ktorej je záber do hosp. dvoru žalovaných. Je preto nepochopiteľný záver súdu o tom, že sa žalovaní s vozom nemôžu dostať k svojim nehnuteľnostiam z ulice Šarišská. Rovnako požiadavka nutnosti zachovať vecné bremeno z dôvodu prístupu k šope z boku za účelom vykladania ťažkých balov sena, je len účelovou obranou žalovaných a takýto výkon práva sa javí ako šikanózný, ktorý nepožíva právnu ochranu, keďže je zrejmé, že vecné bremeno nemohlo byť zriadené za účelom prístupu k tejto budove, nakoľko v čase zriadenia vecného bremena táto budova neexistovala.

Zrušenie vecného bremena nebude mať pre žalovaných žiadne majetkové dôsledky, nakoľko pre nich vznikol priamy prístup k nehnuteľnostiam z ulice J., taktiež z ulice V. W.. Je preto neodôvodnené a nespravodlivé žiadať od žalobcov akúkoľvek náhradu za zrušenie vecného bremena.

Žalobcovia 1/ a 2/ navrhli napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a II. zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, súčasne si uplatnili náhradu trov konania.

14. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že zo zápisov z pozemkovknižnej vložky č. XXX F. XXXX jednoznačne vyplýva, že vecné bremeno sa vzťahovalo k domu súp. č. XXX s dvorom, v ktorom sa nachádzali hospodárske budovy. Táto skutočnosť vyplýva aj z pozemkovej mapy, kde jednotlivé objekty (stavby na pozemku parc. č. XXXX) sú spojené tzv. slučkou – mapovou značkou v tvare „S“. Právo služobnosti bolo zriadené ako právo samostatné, t.j. jeho vznik a existencia neboli viazané na iné práva služobnosti tak, ako to tvrdia žalobcovia. Žalobcami tvrdená reciprocita práv služobnosti (resp. vecných bremien) nebola v konaní preukázaná a ako taká nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu; jedná sa výslovne o účelové (nepreukázané) tvrdenie žalobcov.

Výstavbou rodinných domov, ku ktorej došlo pred viac ako 40 rokmi pred podaním žaloby, nedošlo k žiadnej zmene v obsahu vecného bremena a spôsobu jeho využívania. Žalovaní do dnešného dňa využívajú vecné bremeno v rovnakom rozsahu a za rovnakým účelom, ako bolo toto zriadené (t.j. ako právo prechodu a prejazdu). Výstavba infraštruktúry nemala žiaden vplyv na obsah vecného bremena a ani na spôsob výkonu vecného bremena žalovanými, t.j. medzi právami a povinnosťami z vecného bremena pred a po výstavbe nedošlo k žiadnej zmene, medzi vecným bremenom a výhodami z vecného bremena po tvrdenej zmene pomerov nedošlo k vzniku žiadneho, nieto ešte hrubého nepomeru. Keďže výstavba infraštruktúry nemala žiaden dopad na obsah vecného bremena, nie je možné túto považovať za zmenu pomerov odôvodňujúcu zrušenie vecného bremena súdom.

Od výstavby infraštruktúry až do podania žaloby žalobcovia ako aj ich právni predchodcovia rešpektovali výkon vecného bremena žalovanými a do jeho výkonu žiadnym spôsobom nezasahovali. Pozemok parc. č. XXXX/X žalobcovia počas celej tejto doby žiadnym iným spôsobom nevyužívali a ani sa jeho užívania voči žalovaným nedomáhali, a do dnešného dňa ani nie je zrejmé, akým spôsobom majú žalobcovia tento pozemok užívať, keďže ide o úzky pozemok medzi stavbami a žalobcovia tam v skutočnosti ani nebývajú (žalobcovia nikdy nebývali a ani nebývajú na ulici Na letisko, pozemok parc. č. XXXX/X nikdy preto nevyužívali a ani nevyužívajú).

Otázka existencie, resp. zániku vecného bremena bola pred začatím súdneho konania predmetom aj konania o oprave chyby v katastrálnom operáte vedenom Okresným úradom D., katastrálny odbor pod č. X XX/XX/XX X., ktorého účastníkom bol aj žalobca, A. A. B.. Katastrálny úrad po vykonanom dokazovaní dospel k jednoznačnému záveru, že vecné bremeno k dnešnému dňu nezaniklo a toto riadne existuje (rozhodnutie Okresného úradu D., katastrálny odbor č. Y. XX/XX/XX DZ zo dňa 17. 05. 2019 potvrdené rozhodnutím Okresného úradu D., odbor opravných prostriedkov č. Y. XX/XXXX/XXX zo dňa 23. 10. 2019).

Žalovaní v konaní preukázali, že vecné bremeno riadne užívajú, že pozemok žalobcov parc. č. XXXX/ X naďalej slúži ich potrebám a jeho užívanie je pre potreby žalovaných naďalej nevyhnutné a potrebné. Žalovaní zdôrazňujú, že vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu a prejazdu cez pozemok žalobcov parc. č. XXXX/X nerušene a v dobrej viere užívajú po dobu viac ako 10 rokov, vo výkone tohto práva neboli zo strany žalobcov a ich právnych predchodcov žiadnym spôsobom rušení, naopak, títo

výkon práva žalovanými po celú dobu rešpektovali a trpeli, a preto aj s poukazom na túto skutočnosť je zrejmé, že žalovaným vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu a prejazdu patrí.

Z vykonanej ohliadky ako aj z ostatných vykonaných dôkazov nesporne vyplývajú tvrdenia žalovaných o tom, že iný prístup, než z pozemku žalobcov parc. č. XXXX/X, nemajú. Podľa odborného statického vyjadrenia vypracovaného autorizovaným statikom L. O. D., je zrejmé, že minimálna výška vstupnej brány hospodárskej budovy (2300mm) by musela byť zvýšená na 4000mm, čo by si vyžiadalo náklady v minimálnej výške 23 400,- eur. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil tieto náklady ako neprimerane vysoké. Je nepochybné, že by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti ako aj spravodlivosti žiadať od žalovaných (ktorí sú dôchodcovia) vynaloženie tak neprimerane vysokých nákladov.

Žalovaní 1/ a 2/ navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny, zároveň si uplatnili voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Podľa odvolacej repliky žalobcov 1/ a 2/ je zavádzajúce tvrdenie, že reciprocita nebola v konaní preukázaná. Súd prvej inštancie mal túto skutočnosť vyslovene preukázanú a cituje zápisy v jednotlivých PK vložkách. V konaní bolo tiež preukázané, že žalovaní majú k svojim nehnuteľnostiam zriadené vstupy ako z južnej, tak zo severnej strany. Žalovaní neunesli dôkazné bremeno čo sa týka tvrdenia, že nemajú vchod do hosp. dvora cez hospodársku budovu. Vyhodnotenie súdu prvej inštancie o nemožnosti prejazdu kónským záprahom považujú žalobcovia za nedostatočné a nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vôbec nezodôvodnil a nevyhodnotil, či je prejazd koňmi s vozom až do vnútra hosp. dvora skutočne nutný a účelný. Bolo pritom jednoznačne preukázané, že hospodárska budova - „šopa“ ako ju žalovaní nazývajú, v čase zriadenia vecného bremena nestála a vecné bremeno nebolo zriadené ako právo prístupu ku tejto šope, resp. do priestorov šopy z priestoru uličky z boku za účelom vykladania sena. Žalovaní sa teda nemôžu domáhať zachovania vecného bremena z dôvodu, že sa inak ako prechodom cez parcelu č. XXXX/X k tejto stavbe nevedia dostať.

Vecné bremeno zriadené v roku 1937 absolútne stratilo svoj pôvodný účel, pre ktorý bolo zriadené a tak, ako ostalo zapísané, nemá žiadne opodstatnenie a je nedôvodným zásahom do vlastníckych práv žalobcov. Bolo preukázané, že zrušením vecného bremena nevznikne žalovaným žiadna ujma v podobe znemožnenia akéhokoľvek prístupu k ich nehnuteľnostiam. Tvrdenie, že žalobcovia dlhodobo rešpektovali výkon vecného bremena, a to aj po zmene pomerov v roku 1978, je klamlivé a zavádzajúce. Žalobcovia predložili zápisnicu právnych predchodcov žalobcov z roku 1980, kde už vtedy komisia MNV D. konštatovala, že toto vecné bremeno nie je pre žalovaných potrebné a môže byť zrušené. Taktiež, priloženou fotodokumentáciou, predovšetkým snímkami z google maps, žalobcovia preukázali, že žalovaní po parcele tvoriacej vecné bremeno nechodili a nemohli chodiť, pretože táto parcela bola zarastená a zatarasovaná starými poľnohospodárskymi strojmi, plotovou zábranou a množstvom kovového odpadu, ktoré patrí žalovaným, a to minimálne v rokoch 2007 až do konca roku 2021. Je teda zrejmé, že z pozemku tvoriaceho predmet vecného bremena si urobili odstavnú plochu svojej starej poľnohospodárskej techniky a kovového odpadu, čo nebolo predmetom zriadeného vecného bremena. Ešte v čase vykonania 1. ohliadky súdom prvej inštancie dňa 31. 08. 2021 sa danou uličkou nedalo prejsť z dôvodu uskladnených strojov, jej prehradenia kovovým plotom a iným kovovým odpadom, avšak súd fakticky odignoroval vlastné zistenia.

V rodinnom dome súp. č. XXXX vo vlastníctve žalobcov býva od januára 2010 dcéra žalobcov spolu s rodinou, tento rodinný dom spolu s príľahlými pozemkami je plnohodnotne užívaný. Je teda absolútne nepravdivé tvrdenie právnej zástupkyne a žalovaných, že žalobcovia nehnuteľnosti nevyužívajú, nebývajú tam a realizáciou vecného bremena nie sú nijako obmedzovaní.

16. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolacej duplike uviedli, že v konaní nebola preukázaná žiadna zmena pomerov, ktorá by sa nejakým spôsobom dotkla obsahu existujúceho vecného bremena, resp. v dôsledku ktorej by došlo k vzniku hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou žalovaných 1/ a 2/ z vecného bremena. Naopak, žalovaní 1/ a 2/ relevantným spôsobom preukázali, že zrušením vecného bremena im vznikne ťažko napravitelná ujma najmä v podobe nemožnosti prístupu k nehnuteľnostiam v ich vlastníctve a ich plnohodnotného užívania.

Vecné bremeno bolo pôvodne zriadené ako právo služobnosti prechodu peši a vozom. Zo zápisov v pozemkovoknižných vložkách ako aj z pozemkových máp, ktorú sú obsahom súdneho spisu, vyplýva, že vecné bremeno slúžilo aj na zabezpečenie prístupu k domu súp. č. XXX vo vlastníctve právnych predchodcov žalovaných 1/ a 2/, spolu s dvorom, v ktorom sanachádzali hospodárske budovy; táto skutočnosť vyplýva aj z pozemkovej mapy, kde jednotlivé objekty (stavby na pozemku parc. č. XXXX) sú spojené tzv. slučkou – mapovou značkou v tvare „S“. Uvedené skutočnosti zároveň vyplývajú aj z písomného vyjadrenia L. A. K. zo dňa 24. 11. 2024. Nejedná sa teda o žiadnu fabuláciu zo strany právnej

zástupkyne žalovaných 1/ a 2/, ale o skutočnosť vyplývajúcu z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Tieto skutočnosti/skutkové tvrdenia žalovaných 1/ a 2/ neboli zo strany žalobcov 1/ a 2/ účinne popreté.

Vecné bremeno nebolo zriaďované recipročne. Opak žalobcovia 1/ a 2/ síce tvrdili, avšak svoje tvrdenie žiadnym dôkazom nepreukázali. Táto skutočnosť nevyplýva ani z napadnutého rozsudku (bod 24 na str. 14) tak, ako to tvrdia žalobcovia 1/ a 2/ a nevyplýva to ani zo zápisu v pozemkovoknižných vložkách v časti C. Ťarchy, ako uvádzajú žalobcovia.

V konaní bolo preukázané, že vybudovaním infraštruktúry v zmysle tvrdení žalobcov nedošlo ani k vybudovaniu prístupu k stavbám vo vlastníctve žalovaných 1/ a 2/, a ani k vzniku hrubého nepomeru medzi právami a povinnosťami vyplývajúcimi z vecného bremena. Navyiac, od uvedených zmien uplynulo viac ako 40 rokov, pričom po celú dobu od vybudovania miestnej infraštruktúry až po súčasnosť žalovaní 1/ a 2/ vecné bremeno riadne vykonávali v rovnakom rozsahu, ako aj pred jej realizáciou, čo bolo v konaní zo strany žalovaných 1/ a 2/ preukázané nielen listinnými dôkazmi, ale aj výpoveďami svedkov, ktorých pravdivosť výpovede nebola žiadnym relevantným spôsobom spochybnená alebo vyvrátená.

Keďže povinným z vecného bremena sú výlučne žalobcovia 1/ a 2/, ako vlastníci dotknutých nehnuteľností, ktorí tieto nehnuteľnosti dlhodobo (viac ako 15 rokov) neužívajú (tieto sú od počiatku, t.j. už pred januárom 2010, v nájme tretích osôb), je zjavné, že výkon vecného bremena sa žalobcov 1/ a 2/ nijako netýka, a žiadnym spôsobom ich vo výkone vlastníckeho práva neobmedzuje.

Žalobcovia 1/ a 2/ neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali ani vznik hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodami žalovaných 1/ a 2/ z vecného bremena, ani príčinnú súvislosť medzi nimi tvrdými zmenami pomerov a ich vplyv na rozsah a obsah vecného bremena a práv a povinností z neho plynúcich.

17. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z., CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súd viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ust. § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je dôvodné.

18. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejednáva vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený, ale aj povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

19. Odvolací súd v konaní relevantne posudzuje konkrétne dôvody uvádzané v odvolaní, a to či bol zistený skutkový stav správne a úplne a či sa aplikovali správne príslušné právne predpisy, pričom v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (rozhodnutie ÚS SR sp.zn. II. ÚS/78/2005).

20. K námietke o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

21. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok

NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

22. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa v CSP presúva na procesné strany. Obzvlášť dispozičný princíp, princíp kontradiktórnosti konania a zásada formálnej pravdy majú v sporových konaniach podľa CSP obrovský význam najmä vo vzájomnej kombinácii, pretože práve ich dôsledným uplatňovaním možno dosiahnuť stav, v ktorom zodpovednosť za výsledok sporu leží najmä na stranách sporu.

23. Princíp kontradiktórnosti a zásada formálnej pravdy (resp. zásada prejednávacia), obsiahnuté v článkoch 8 a 9 základných princípov CSP, spočívajú v tom, že každá zo strán sporu je povinná niesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom tých skutkových okolností, ktorých existencia predurčuje jej výhru v súdnom spore; súd bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno nenesie a pri rozhodovaní vychádza len z toho, čo tvrdili a preukázali strany sporu.

24. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí.

25. Z obsahu preskúvaného spisu je zrejmé, že žalobcovia 1/ a 2/ formulovali žalobný petit alternatívne, a teda o zrušenie vecného bremena, resp. o určenie, že vecné bremeno zaniklo. Súd prvej inštancie sa pritom v napadnutom rozsudku náležite zaoberal všetkými relevantnými aspektmi konania, svoje rozhodnutie zrozumiteľne a vyčerpávajúco odôvodnil, preto odvolací súd naň v celom rozsahu odkazuje, mysliac pritom na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodnutie odvolacieho súdu tvoria jednotu. S ohľadom na uvedené, odvolací súd zameril svoju pozornosť na námietky žalobcov 1/ a 2/, ktoré dôvodili odôvodnenie súdu prvej inštancie nejakým spôsobom zvýrazniť, poprípade doplniť.

26. K zániku vecného bremena podľa ust. § 151p ods. 2 O.z. súd prvej inštancie správne uviedol zákonné predpoklady, spočívajúce v takých trvalých zmenách zaťaženej nehnuteľnosti, že táto už nemôže slúžiť potrebám oprávnenej osoby, prospešnejšiemu užívaniu jej nehnuteľnosti. Z vykonaného dokazovania ani argumentácie samotných žalobcov 1/ a 2/ však odvolací súd nevníma také skutkové okolnosti, ani právne, ktoré by dôvodili vyhovieť žalobnému návrhu. Je namieste odkázať na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého žiadna trvalá zmena, týkajúca sa pozemku, s ktorým je vecné bremeno spojené a ktorého dôsledkom by bolo, že žalovaní 1/ a 2/ nemôžu využívať zaťaženú vec, preukázaná nebola. Na danej dôkaznej situácii nič nezmenil ani list bývalého Mestského národného výboru v D. z 16. 07. 1980, podľa ktorého bolo komisiou bývalého Mestského národného výboru zistené, že „A. J. má v súčasnej dobe prístup do svojho dvora zo zadnej strany budovy, z verejnej komunikácie“.

27. V kontexte odvolacej argumentácie žalobcov 1/ a 2/ o zániku vecného bremena s poukazom na reciprocitu vecných bremien zriadených v roku 1937, zapísaných v čísle denníka v PKN vložkách č. XXX F. XXX, odvolací súd opätovne zvýrazňuje predpoklady pre zánik vecného bremena, uvedené v ust. § 151p ods. 2 O.z. V okolnostiach preskúvanej veci je pritom zrejmé, že podoba vecného bremena, spočívajúceho v práve prechodu, bola v okolnostiach roku 1937 odlišná. Vecné bremeno malo vtedy predstavovať dlhšiu prístupovú cestu k ďalším parcelám, ktoré boli vo vlastníctve aj iných osôb, než len strán sporu. V dôsledku vyvlastnenia vybraných parciel došlo k zániku vecného bremena, ktoré ich zaťažovalo. Každopádne, vecné bremeno zaťažujúce parcelu žalobcov 1/ a 2/ ostalo vyvlastnením susedných parciel nedotknuté a v tejto podobe je administratívne vedené na liste vlastníctva v časti farchy. Súčasne, vecné bremeno nebolo poznamenané takými trvalými zmenami, že toto by už nemohlo slúžiť potrebám oprávnenej osoby, prospešnejšiemu užívaniu jej nehnuteľnosti. Naopak, pre účely výkonu práva prechodu ostal charakter i prejazdnosť nehnuteľnosti nezmenený a po ďalšie dlhšie obdobie nehnuteľnosť žalobcov 1/ a 2/ slúžila potrebám žalovaných 1/ a 2/ na právo prechodu pri výkone ich poľnohospodárskej činnosti.

28. Zároveň, ak žalobcovia poukazujú na údajnú existenčnú podmienenosť zriadených vecných bremien z roku 1937, táto nebola podľa názoru odvolacieho súdu v konaní jednoznačne preukázaná. Samozrejme, v konaní boli produkované tvrdenia i predložené dôkazy, z ktorých je zrejmé, že k zriadeniu

vecných bremien na susedných parcelách došlo v jeden deň, majú jedno číslo zápisu a jedno rozhodnutie v čísle denníka v PKN vložkách č. XXX F. XXX. Napriek tomuto súhrnu známych skutočností však odvolací súd považuje tvrdenia žalobcov 1/ a 2/ o reciprocite stále len za úvahu, ktorá nebola explicitne vyjadrená v listinách o zriadení vecných bremien. Prednesenou argumentáciou pritom majú žalobcovia 1/ a 2/ v úmysle zvrátiť dlhodobo trvajúci skutkový i právny stav vo svoj prospech, preto boli v otázke preukázania tvrdení o existenčnej podmienenosti vecných bremien nositeľmi dôkazného bremena. Pre účely požadovaného rozhodnutia o určenie zániku vecného bremena podľa ust. § 151p ods. 1 Občianskeho zákonníka, s následkami s tým spojenými pre žalovaných 1/ a 2/, však odvolací súd nepovažuje dôkaznú situáciu za dostatočnú.

29. Relevantnou sa javí i zmienka o rozhodnutí Okresný úrad D. zo dňa 23. 10. 2019 č k. Y. XX/XXXX/XXX, ktorý rozhodol o odvolaní A. A. B. proti rozhodnutiu Okresného úradu D., katastrálny odbor č. X XX/XX/XX X. zo dňa 17. 05. 2019 o oprave údajov katastra nehnuteľností v katastrálnom území N.. Kruciallyne pritom je zistenie Okresného úradu D., že v konaní nebol preukázaný zánik vecného bremena, zaťažujúce parcelu žalobcov 1/ a 2/. Uvedené zistenia správneho orgánu sú preto v zhode so zisteniami súdu prvej inštancie, čo podporuje vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

30. K žalobnému návrhu žalobcov 1/ a 2/ o zrušenie vecného bremena súd prvej inštancie opätovne správne vyložil zákonné predpoklady podľa ust. § 151p ods. 3 O.z.. Pre žalobný úspech sa vyžadovalo preukázanie takých zmien, v dôsledku ktorých by vznikol hrubý nepomer medzi výhodou oprávneného a povinnosťou povinného. Žalobcovia v 1. a 2. zmenu pomerov odôvodnili predovšetkým výstavbou nových komunikačných prepojení nehnuteľností, kedy žalovaným mal údajne vzniknúť priamy prístup k ich nehnuteľnostiam, a to zo severnej strany z ulice Šarišská, z južnej strany z ulice Na letisko a z východnej strany z ulice Teplická. V tejto súvislosti však súd prvej inštancie zvýraznil skutočnosť, že označované zmeny nastali pred cca 55 rokmi. Žalobcovia 1/ a 2/ pritom počas celého polstoročia nežiadali o zrušenie vecného bremena. Z vyjadrení strán sporu i vypočutí svedkov súčasne vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ vecné bremeno v súčasnosti využívajú rovnakým spôsobom ako od roku 1937, a to prejazdom cez tzv. „uličku“ v časti pri rodinnom dome žalobcov v 1/ a 2/ pre účely zabezpečenia poľnohospodárskych prác s využitím chovu koní. Hoc možno priznať relevanciu tvrdeniam žalobcov 1/ a 2/ o protichodnosti niektorých jednotlivo vykonaných dôkazov vo vzťahu k užívaniu uličky, napriek tomu považuje odvolací súd hodnotenie dokazovania zo strany súdu prvej inštancie za správne. Aj keď v konaní boli produkované dôkazné prostriedky, z ktorých možno usudzovať nevyužívanie tzv. uličky s ohľadom na jej zarastenie drevinami či zatarasenie poľnohospodárskymi strojmi, nemožno vylúčiť, že zo strany žalovaných 1/ a 2/ šlo len o prechodnú, nie dlhodobú záležitosť, ktorá s ohľadom na doterajšie trvanie vecného bremena nie je relevantná pre vyslovenie záveru, že žalovaní 1/ a 2/ uličky nevyužívajú vôbec, a teda existencia vecného bremena sa nejaví potrebná. Naopak, v konaní bolo vypočutých množstvo svedkov, ktorých súd prvej inštancie identifikoval a z ktorých výpovedí je zrejmé, že žalovaní 1/ a 2/ vykonávajú poľnohospodársku činnosť a na jej výkon využívajú uličku.

31. Žalobcovia 1/ a 2/ v podanom odvolaní celkom zrejme skutkové závery súdu prvej inštancie spochybňujú, odvolací súd však ich námietkam dôvodnosť nepriznal. Nie je pritom sporné, že katastrálne územie N. prešlo v období minulého storočia zmenami v infraštruktúre, tieto však celkom zrejme nezabezpečili prístup žalovaných 1/ a 2/ k tzv. šope. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ ostali verní poľnohospodárskej činnosti, ktorá si vyžaduje uskladňovanie sena, rovnako tak dreva, čo zrejme súvisí so spôsobom vykurovania ich domácnosti. Pre zabezpečenie týchto činností žalovaní 1/ a 2/ využívajú kone a vozy, preto je nevyhnutné, aby vstup na pozemok žalovaných 1/ a 2/ spĺňal požadované parametre výšky a šírky, zároveň, aby bolo možné na základe tohto vstupu účelne využívať hospodárske budovy umiestnené na pozemku žalovaných 1/ a 2/. Uvedené parametre zisťoval súd vykonanou ohliadkou na mieste samom, pričom dospel k záveru, že vstup na pozemok žalovaných 1/ a 2/ z ulice Šarišská nie je vyhovujúci. V intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 03. 2023 súd prvej inštancie zistil, že výška nákladov, nevyhnutných na úpravu výšky vstupnej brány žalovaných 1/ a 2/ by činila zhruba 30 000,- eur, vychádzajúc pritom z odborného stanoviska L. O. D.. Takto vyčíslenú výšku nákladov považoval súd za neprimeranú, ktorej vynaloženie od žalovaných v 1/ a 2/ nemožno spravodlivo požadovať. S predmetným posúdením neprimeranosti sa odvolací súd stotožnil, zdôrazňujúc pritom tiež nepomer vyčíslených nákladov v porovnaní s hodnotou vecného bremena, ktorá bola znalcom L. C. C. vyčíslená sumou 3 080,- eur. Na základe uvedeného preto dospel odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie k záveru o nespnení predpokladov pre

zrušenie vecného bremena podľa ust. § 151p ods. 3 O.z., nemajúc preukázaný zákonom predpokladaný hrubý nepomer.

32. Vyslovený záver odvolacieho súdu nie je spôsobilá zmeniť ani argumentácia žalobcov 1/ a 2/ o postavení hospodárskej budovy šopy až po zriadení vecného bremena. Bez ohľadu na skutočný čas realizácie stavby, podľa názoru odvolacieho súdu je relevantné, že žalovaní 1/ a 2/ aj v zmenených podmienkach vyžívajú zaťaženú nehnuteľnosť realizujúc právo prechodu. Zastavením s vozom počas vykládky sena či dreva sa spôsob realizácie vecného bremena podľa názoru odvolacieho súdu nemení. Ak by potom aj odvolací súd uvažoval o dodatočnom postavení šopy, vyvodil by z toho ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby podľa ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka. Využívanie šopy bolo zrejme prispôbené vecnému bremenu, pritom šopa je pre žalovaných 1/ a 2/ . kľúčová. Za daných okolností by preto zrušenie vecného bremena malo ďalekosiahlo nepriaznivé následky pre žalovaných 1/ a 2/. Naproti tomu, úvahy žalobcov 1/ a 2/ o potenciálnom využívaní zaťaženej časti parcely ako záhradky sú len hypotetické, majú pritom odvolacím súdom za to, že výhoda, ktorá by z toho plynula pre žalobcov 1/ a 2/ nie je porovnateľná so stratou, ktorú by utrpeli žalovaní 1/ a 2/.

33. S ohľadom na vyššie uvedené nevzhladol odvolací súd v rozhodnutí súdu prvej inštancie také skutkové zistenia, ktoré by nemali oporu vo vykonanom dokazovaní. Naopak, odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dôkazy a na ich základe dospel k príliehavým skutkovým záverom o nepreukázaní zániku vecného bremena. Skutkový stav zároveň súd prvej inštancie správne subsumoval pod ust. § 151p ods. 1, 2 O.z., bez toho, aby sa dopustil omylu pri aplikácii práva.

34. Za daného stavu odvolací súd považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, preto ho postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Keďže odvolanie žalobcov 1. a 2. nebolo dôvodné, z hľadiska úspechu prislúcha nárok na náhradu trov odvolacieho konania úspešným žalovaným 1/ a 2/, a to v rozsahu 100%.

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).